

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/64/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120229899
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2022:6120229899.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E., právne zastúpená advokátom: Mgr. Ondrej Barna, so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 3 000,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2 741,84 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 741,84 Eur od 23.03.2019 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške po 40,- Eur mesačne, splatných vždy k 25. dňu v mesiaci s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po mesiaci nadobudnutia právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade omeškania sa s plnením čo i len jednej splátky stane sa splatným celý dlh.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobcovi priznáva voči žalovanej 82,78 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou 29.01.2020 pôvodne Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „upomínací súd“) sa žalobca domáhal voči žalovanej uloženia jej povinnosti zaplatiť mu sumu 3 000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 000,- Eur počnúc od 23.03.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Aktívnu legitímáciu na podanie žaloby odvodil žalobca od „Zmluvy o postúpení pohľadávok“ z 22.03.2019 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“), na základe ktorej banka - Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej len „pôvodný veriteľ“, alebo aj „postupca“) svoju pohľadávku voči žalovanej postúpila na žalobcu (ďalej tiež aj len „postupník“).

Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaná pohľadávka vznikla na základe Zmluvy č. 5065074193 uzavretej 20.11.2014 medzi pôvodným veriteľom (postupcom) na jednej strane a žalovanou na strane druhej (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovanej úver. Podľa žalobcu súčasťou úverovej zmluvy boli aj Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“) pôvodného veriteľa, pričom cit. „Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti...“ boli upravené v úverovej zmluve a vo VOP. Žalobca má za to, že úverová zmluva cit. „... obsahuje všetky znaky a

spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a ... zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ...". Podľa žalobcu žalovaná nepĺnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa úverovej zmluvy, z ktorého dôvodu postupca (pôvodný veriteľ) podaním z 23.11.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 22.11.2017. Ku dňu postúpenia predstavovala pohľadávka postupníka (žalobcu) voči žalovanej sumu 7 162,84 Eur, ktorá pozostávala z istiny úveru v sume 3 799,45 Eur, z riadneho úroku v sume 2 931,08 Eur, z úroku z omeškania v sume 432,31 Eur a z poplatkov v sume 0,- Eur, a keďže žalovaná po postúpení pohľadávky neučinila na splatene svojho dlhu žiadnu úhradu, žalobca sa titulom postúpenia mu tejto pohľadávky domáha žalobou voči žalovanej zaplataenia mu z tejto jemu postúpenej sumy, iba zaplataenia istiny úveru v sume 3 000,- Eur, pričom sa nedomáha zaplataenia zvyšnej časti istiny úveru vo výške 799,45 Eur, ako ani riadneho úroku v sume 2 931,08 Eur a ani úroku z omeškania v sume 432,31 Eur. Súčasne sa žalobca domáha z nezaplataenej žalovanej istiny úveru aj priznania mu 5% ročného úroku z omeškania od 23.03.2019 (t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky) do zaplataenia.

Prílohou žaloby boli: „Zmluva o splátkovom úvere“ z 20.11.2014; „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“ z 20.11.2014; VOP pôvodného veriteľa v znení účinnom od 01.08.2002; Obchodné podmienky pôvodného veriteľa pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a mikro podnikateľom v znení účinnom od 01.07.2007; sadzobník poplatkov pôvodného veriteľa v znení účinnom od 01.09.2014; výzva pôvodného veriteľa z 05.10.2017 adresovaná žalovanej pred zosplatením; oznámenie pôvodného veriteľa (postupcu) z 23.11.2017 adresované žalovanej o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru; výpisy z úverového účtu žalovanej; výzva pôvodného veriteľa na plnenie dlhu z 18.12.2018 adresovaná žalovanej s upozornením na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe; Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0217/2019/CE z 22.03.2019 s prílohou č.1 o vyšpecifikovaní postúpenej pohľadávky; oznámenie pôvodného veriteľa z 30.03.2019 o postúpení pohľadávky adresované žalovanej a pokus žalobcu o zmier adresovaný žalovanej zo 17.01.2020 (podané na poštovú prepravu 20.01.2020).

Upomínací súd (Okresný súd Banská Bystrica) rozhodol v upomínacom konaní platobným rozkazom sp. zn. 25 Up 229/2020 z 26.02.2020, ktorým žalobnému návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel, avšak z dôvodu včas žalovanou podaného odporu proti platobnému rozkazu, v súlade s § 11 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov, došlo zo zákona k zrušeniu platobného rozkazu a upomínací súd 11.08.2020 postúpil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“), ako súdu vecne a miestne príslušnému na konanie. Žalovaná vo svojom odpore proti platobnému rozkazu prostredníctvom svojho právneho zástupcu podotkla, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský spor a že žalobca v konaní nepreukázal, že jej doručil výzvy pred zosplatením úveru a ani oznámenie o jeho zosplatení, z ktorého dôvodu sú podľa žalovanej tvrdenia žalobcu od ktorých odvodzuje svoj žalobný nárok nepravdivými. Podľa žalovanej v žalobe absentuje špecifikácia zo splatnosti akých splátok odvodzuje žalobca svoju pohľadávku, preto je žaloba žalobcu vnútorne rozporná a navrhuje ju zamietnuť. Okrem toho žalovaná navrhla žalobu ako celok zamietnuť aj z dôvodu premlčania celého žalovaného nároku pričom v tej spojitosti žalovaná tiež uviedla cit. „Podľa najskoršej doloženej výzvy právneho predchodcu žalobcu (bez doručky), zo dňa 05.10.2017 som mala byť v omeškani so splátkami v celkovej sume 1 866,17 Eur. Zároveň, podľa priloženého dôkazu „Príloha k Zmluve o postúpení pohľadávok medzi Slovenská sporiteľňa, a.s. a EOS KSI Slovensko, s.r.o. zo dňa 22.03.2019“ som bola v omeškani najmenej 1 094 dní, čo je takmer 3 roky, t. j. najmenej od roku 2016.

Napokon poukazujem na platobnú históriu z ktorej vyplýva, že už právny predchodca žalobcu mi účtoval neprijateľné sankčné poplatky vo výške 25 Eur za nezaplataené splátky a to 16.11.2015, 17.12.2015 a 15.01.2016.

Z uvedeného vyplýva, že som naposledy zaplatila v roku 2015 a výlučne od nezaplataenia najskoršej nezaplataenej splatnej splátky v roku 2015 začala plynúť premlčacia doba. Žaloba bola podaná 29.01.2020, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby.“

Napokon žalovaná tiež namietala, že úverová zmluva z 20.11.2014 nemá správne všetky zákonné náležitosti a to konkrétne podľa žalovanej úverová zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN vo výške 23,18 %, pretože cit. „... podľa relevantného výpočtu Portálu finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR je správna výška zohľadňujúca vzorec ku dňu podpísania zmluvy 22,93 %.“, z ktorého dôvodu je podľa žalovanej nutné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. Záverom žalovaná tiež bez akejkoľvek konkretizácie uviedla, že úverová zmluva obsahuje zmluvné podmienky, ktoré svojim obsahom vytvárajú hrubú nerovnováhu medzi zmluvnými stranami v jej

neprospech, čo by mal súd ex offio zohľadniť a vyhlásiť za neprijateľné s tým, že za nekalú obchodnú praktiku považuje označenie poisťného ako pre úverovú zmluvu nevyžadujúceho sa plnenia, avšak súčasne je dojednanie o tomto poistení implementované do formulárovej úverovej zmluvy, bez možnosti jeho individuálneho dojednania.

K odporu žalovanej bol pripojený výpočet RPMN z interaktívnej kalkulačky portálu finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR.

Žalobca sa k odporu žalovanej vyjadril (replika) prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pričom v spojitosti so žalovanou uplatnenou námietkou premlčania, s poukazom na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), upravujúce jednako otázku dĺžky a začiatku plynutia premlčacej lehoty pri záväzkoch splácaných v splátkach s osobitným poukazom na poslednú vetu § 565 OZ podľa ktorej, pre viac ako 3 mesačné nesplnenie niektorej splátky (ďalej len „dlžná splátka“), môže veriteľ pohľadávku zosplatiť najneskôr iba do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, inak jeho právo na zosplatenie pre nesplnenie danej dlžnej splátky zaniká, pričom žalobca tiež uviedol cit. „... v prípade, ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 23.11.2017 – toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.11.2017 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. V posudzovanom prípade teda došlo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20.11.2017. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 20.11.2017 tak začala v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka plynúť od zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade od splátky splatnej dňa 20.11.2017) a uplynula by najskôr dňa 20.11.2020. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 29.01.2020, žalobca má za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby.“ Pokiaľ ide o žalovanou namietaný nesprávny výpočet RPMN v úverovej zmluve z 20.11.2014 a ňou predložený vlastný výpočet RPMN, tento považuje žalobca za svojvoľný a nezohľadňujúci podmienky poskytnutého úveru, keďže tento výpočet žalovanej nezohľadňuje, že posledná splátka úveru je v inej sume ako ostatné splátky, pretože podľa bodu 5.5.3 „Obchodných podmienok D. D., C., pre poskytovanie Úverov a Povolných prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom“ táto posledná splátka cit. „... bude tvorená zostatkom Pohľadávky Banky.“, z ktorého dôvodu nemožno RPMN uvedenú v úverovej zmluve považovať za nesprávnu a preto ani úver poskytnutý žalovanej nie je z tohto dôvodu možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pričom žalobca dal tiež do pozornosti, že cit. „... obdobné interaktívne kalkulačky predstavujú iba názorný výpočet RPMN a nemusia tak zohľadňovať odlišné metódy pre výpočet RPMN.“ Žalobca má za to, že žalovaná účinne nepoprela jeho skutkové tvrdenia uvádzané v žalobe, podľa ktorých si žalovaná neplnila svoj záväzok riadne.

K replike žalobcu neboli pripojené už žiadne ďalšie dôkazy.

Podaním doručeným okresnému súdu 27.11.2020 občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov (ďalej len „združenie“) žiadalo, aby ho okresný súd pribral do konania na strane žalovanej, avšak keďže v súlade s § 95 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) toto občianske združenie nepredložilo písomný súhlas žalovanej s jeho vstupom do konania na jej strane ako osobitného subjektu a v súlade s § 291 CSP nepredložilo ani splnomocnenie od žalovanej na jej zastupovanie v spotrebiteľskom spore, okresný súd o jeho vstupe do konania nerozhodoval a navyše takýto postup nebol a ani nemohol byť na ujmu práv žalovanej, ktorý je v spore už kvalifikovane právne zastúpená advokátom.

Žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom vyjadrení (duplika) k stanovisku žalobcu uviedla, že žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia v spore, pretože v tom dôsledku, že žalobca žiadnym spôsobom nereagoval na jej vyjadrenia, že nebolo ním v spore preukázané, žeby právnym predchodcom žalobcu boli žalovanej doručené jednako výzva pred zosplatením a ani oznámenie o zosplatení úveru, nemohlo tak dôjsť k zosplateniu úveru a teda ani k účinnému postúpeniu nezosplatennej pohľadávky na žalobcu, z dôvodu ktorého by mala byť žaloba zamietnutá. Ostatnú argumentáciu žalobcu označila žalovaná za účelovú a aplikovateľnú iba v prípade neúčinnosti jej argumentácie, čo však žalovaná nepripúšťa.

K duplike žalovanej neboli pripojené už žiadne ďalšie dôkazy.

Na pojednávaní konanom 10.03.2022 sa nezúčastnili riadne a včas predvolaní žalobca a žalovaná, ktorí nežiadali o odročenie pojednávania a preto postupom podľa § 180 CSP okresný súd vec prejednal a vo veci rozhodol v ich neprítomnosti.

Na pojednávaní 10.03.2022 prítomná právna zástupkyňa žalobcu v celom rozsahu zotrvala na svojich písomných vyjadreniach, v intenciách ktorých navrhla žalobe vyhovieť a priznať žalobcovi 100 % nárok na náhradu trov konania. Na dopyt okresného súdu nevedela zaujať adekvátne stanovisko k tomu, či v úverovej zmluve uvedená fixná úroková sadzba vo výške 16,90 % je uvedená správne a či jej zodpovedá suma nákladov za úver vo výške 4 032,46 Eur, o ktorú sumu mala žalovaná jej poskytnutý úver vo výške 4 000,- Eur preplatiť.

Na pojednávaní 10.03.2022 prítomný právny zástupca žalovanej v celom rozsahu zotrval na svojich písomných vyjadreniach, najmä na námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorú námietku ak by súd neakceptoval, žalovaná sa domáha uplatnenej námietky premlčania žalovaného nároku, z ktorého dôvodu navrhol žalobu zamietnuť a v ktorej spojitosti poukázal na žalovanou nezaplatené splátky už v roku 2015, ohľadne argumentácie ktorej odkázal na svoje písomné podanie. Taktiež poukázal na nekalú obchodnú prax predchodcu žalobcu, ktorý v časti I. úverovej zmluvy uviedol, že poistenie úveru sa v danom prípade nevyžaduje, avšak v časti II. úverovej zmluvy sa nachádzajú dojednania o poistení, pričom suma poistného nebola tak zahrnutá do výpočtu RPMN. Taktiež má za to, že zmluvné dojednanie v čl. III., bode 3 je neprijateľným zmluvným dojednaním a to aj vzhľadom na aktuálnu judikatúru OS Svidník. Na dopyty okresného súdu o sociálnom statuse žalovanej uviedol, že žalovaná sa nemohla na pojednávanie dostaviť z dôvodu svojho veku a imobility, ako aj z dôvodu rodinných problémov s tým, že aktuálne s ňou v domácnosti býva aj vnučka, ktorá je dcérou jej mentálne postihnutého syna, ktorý s ňou žije taktiež v domácnosti a ktorých žalovaná podľa informácie poskytnutej právnenému zástupcovi aj živí, takže v prípade, ak by súd žalobe vyhovel, má za to, že žalovaná by nebola schopnou splatiť svoju podlžnosť naraz, keďže podľa jemu poskytnutej informácie žalovanou, je jej príjem cca 500,- Eur.

Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

Slovenská sporiteľňa a.s. (ďalej tiež aj len „banka“ alebo „pôvodný veriteľ“) uzavrela so žalovanou 20.11.2014 úverovú zmluvu č. 5065074193 označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere“, na základe ktorej jej banka poskytla spotrebný úver na čokoľvek v sume 4 000,- Eur, ktorý úver sa žalovaná zaviazala splácať v 91 mesačných splátkach v sume po 88,28 Eur tak, že prvá splátka bola splatnou 20.12.2014 a každá ďalšia vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, s konečnou splatnosťou k 20.06.2022, pri fixnej úrokovej sadzbe 16,90 % p.a. v ktorej cit. „... je zohľadnená zľava z Úrokovej sadzby vo výške a za podmienok uvedených vo Zverejnení“. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) úveru bola 23,18 %, pri priemernej RPMN 17,33 %, pričom celková čiastka spojená s úverom bola 8 032,46 Eur.

Pri položke cit. „Predpoklady použité na výpočet RPMN“ je v úverovej zmluve z 20.11.2014 uvedené cit. „Úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške, Dlžník bude plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách uvedených v Úverovej zmluve. Dohodnutý typ a výška Úrokovej sadzby platí až do skončenia Úverového vzťahu za predpokladu, že Dlžník počas celého obdobia trvania Úverového vzťahu spĺňa podmienky pre poskytnutie zľavy z Úrokovej sadzby uvedené vo Zverejnení.“

V časti I. čl. I., bode 10. úverovej zmluvy je uvedené cit. „Ak dôjde k akémukoľvek Prípady porušenia, napr. v prípade nesplácania Pohľadávky riadne a včas je Banka oprávnená ... vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky ...“.

V bode čl. III. bode 12 úverovej zmluvy je uvedené cit. „Úverová zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s Úverom.“

V časti I., bode 1. úverovej zmluvy je uvedené, že pre poskytnutie úveru pôvodný veriteľ (banka) nevyžadoval poistenie a v časti II. úverovej zmluvy je uvedené, že žalovaná (označená menom) má záujme zabezpečiť splatnosť úveru poistením v rozsahu cit. „Súbor poistenia senior“, avšak bez uvedenia konkrétnej sumy poplatku za poistenie s tým, že všetky práva z poistenia upravuje „Rámcová poistná zmluva“ (bez uvedenia o rámcovú zmluvu medzi kým a kým sa má jednať a kedy bola uzavretá, pozn. súdu).

Listom z 05.10.2017 označeným ako „Výzva“ pôvodný veriteľ oznámil žalovanej, že je v omeškaní so splácaním úveru s aktuálnym zostatkom ku dňu výzvy v sume 1 866,17 Eur s upozornením, že ak žalovaná svoj dlh do 15 dní nezaplatí, pôvodný veriteľ bude oprávnený úver zosplatiť, t.j. vyhlásiť jeho mimoriadnu splatnosť a žalovaná stratí výhodu splátok, ktorú možnosť napokon pôvodný veriteľ aj uplatnil a úver zosplatiť k 22.11.2017, ktorú skutočnosť oznámil žalovanej listom z 23.11.2017 označenými ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“.

Listom z 18.12.2018 pôvodný veriteľ oznámil žalovanej, že je v omeškaní s úhradou svojho zosplateného úveru v sume 6 752,78 Eur s tým, že ak tento dlh neuhradí, pôvodný veriteľ (banka) bude oprávnený zosplatiť úver postúpiť tretej osobe.

Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0217/2019/CE z 22.03.2019 pôvodný veriteľ (Slovenská sporiteľňa a.s.), svoju pohľadávku, ktorú mal z úverovej zmluvy č. 5065074193 z 20.11.2014 voči žalovanej postúpil žalobcovi, pričom postúpenie pohľadávky banka (postupca) podľa § 526 Občianskeho zákonníka oznámila žalovanej listom z 30.03.2019.

Listom označeným ako „Pokus o zmier“ zo 17.01.2020 právny zástupca žalobcu pred podaním žaloby vyzval žalovanú, aby svoj finančný záväzok z úverovej zmluvy z 20.11.2014 dobrovoľne plnila žalobcovi najneskôr do 27.01.2020 s upozornením, že v opačnom prípade sa žalobca bude domáhať svojich nárokov súdnou cestou (na poštovú prepravu podaný 20.01.2020).

Podľa výpisu z úverového účtu žalovanej, žalovaná čerpala úver 20.11.2014 a to v sume 4 000,- Eur, pričom na jeho splatenie zaplatila celkovo splátkami v rôznych sumách čiastku 1 258,16 Eur.

Podľa lustra okresného súdu v už právoplatne skončených veciach, bolo proti žalovanej na okresnom súde vedených osem súdnych konaní pre neplnenie si záväzkov z ňou uzavretých úverových zmlúv [sp. zn. 1 Csp 128/2018 – úverová zmluva z 05.01.2015; sp. zn. 7 Csp 116/2018 – úverová zmluva zo 07.10.2016; sp. zn. 6 Csp 52/2018 – úverová zmluva z 28.03.2015; sp. zn. 5 Csp 42/2018 – úverová zmluva z 24.11.2014; sp. zn. 5 Csp 28/2019 – úverová zmluva z 16.09.2014; sp. zn. 1 Csp 25/2016 – úverová zmluva z 07.07.2015; sp. zn. 3 Csp 117/2018 – spotrebiteľský úver platobný rozkaz; sp. zn. 3 Csp 24/2019 - spotrebiteľský úver platobný rozkaz] a jedno konanie pod sp. zn. 1 Csp 137/2017 ohľadne podližnosti za telekomunikačné služby a zasa v dvoch konaniach sa žalovaná domáhala voči veriteľom svojich nárokov spotrebiteľa z ňou „preplatených“ úverových zmlúv [sp. zn. 2 Csp 45/2020 – úverová zmluva z 05.05.2011; sp. zn. 6 Csp 26/2018 – úverová zmluva z 16.07.2008].

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky „Povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.“

Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.“

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“

Podľa § 53 ods. 4 písm. a) OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemá možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,“

Podľa § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom ku dňu zosplatnenia „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

Podľa § 565 OZ v znení účinnom ku dňu zosplatnenia „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“

Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

Podľa § 103 OZ „Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.“

Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

druh spotrebiteľského úveru,

obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.“

Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.“

Podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.“

Podľa § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia, ak osobitný zákon neustanovuje inak; toto ustanovenie sa nevzťahuje na vedenie registra veriteľov.“

Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou a.s., t.j. medzi pôvodným veriteľom a žalovanou, ako dlžníkom, bol nepochybne občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 20.11.2014, ktorou bol založený záväzok žalovanej voči pôvodnému veriteľovi (predchodcovi žalobcu) a ktorá zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaná pri jej uzatváraní vystupovala ako spotrebiteľ, keďže jej bol poskytnutý úver za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania a pôvodný veriteľ (predchodca žalobcu), do ktorého právneho postavenia titulom cessie (postúpenia) pohľadávky žalobca vstúpil, pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet jeho podnikania, t.j. obe strany sporu spĺňali v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy definičné znaky spotrebiteľa na jednej strane a dodávateľa (veriteľa) na strane druhej, tak ako boli tieto definičné znaky zmluvných strán, predurčujúcich spotrebiteľský charakter medzi nimi uzatváratej zmluvy, zadané resp. dané v cit. § 52 ods. 3 a 4 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase a v cit. § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Žalobca nepopieral postavenie žalovanej v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy z 20.11.2014, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

Na základe preskúmanej úverovej zmluvy, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v súlade s cit. § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, žalobca, resp. jeho právny predchodca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver a žalovaná sa zaviazala vrátiť mu poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Keďže zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle cit. ustanovení § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy.

Súd je povinný skúmať danosť zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto okresný súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa (žalovanej) preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov a to predovšetkým v tom smere či dotknutá úverová zmluva okrem všeobecných náležitostí podľa OZ obsahuje aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, absenciu ktorých tento zákon v ustanovení cit. § 11 ods. 1 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Skôr než by sa bol okresný súd zaoberal skúmaním zákonných náležitostí úverovej zmluvy z 20.11.2014, musel sa najsamprv vysporiadať s námietkami žalovanej ohľadne jednako ňou namietaného neúčinného zosplatnenia úveru z označenej úverovej zmluvy pôvodným veriteľom, z dôvodu nepreukázaného doručenia jej jednako výzvy na plnenie pred zosplatnením a jednako samotného oznámenia o zosplatnení úveru a s touto otázkou súvisiacou otázkou danosti aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tomto konaní, keďže k postúpeniu je spôsobilou iba zosplatnená pohľadávka a jednako sa musel vysporiadať aj so žalovanou uplatnenou námietkou premlčania žalovaného nároku.

Pokiaľ teda ide o námietku žalovanej týkajúcu sa neúčinného zosplatnenia úveru, pre v konaní nepreukázané doručenie jej výzvy pred zosplatnením, ako aj oznámenia o zosplatnení úveru, okresný súd sa s uvedenou argumentáciou žalovanej nestotožňuje a to už aj len vzhľadom na znenie cit. čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého je možné ukladať povinnosti len zákonom alebo na základe zákona, pričom v tomto prípade žiadny zákon (zákonné ustanovenie) a dokonca ani dohoda zmluvných strán v úverovej zmluve z 20.11.2014 neukladala právnemu predchodcovi žalobcu povinnosť komunikovať so žalovanou poštovými zásielkami s doručenkou do vlastných rúk, z ktorej by bolo evidentným, či a kedy bola tá ktorá zásielka žalovanej doručená. Okrem toho, že nikomu a teda ani právnemu predchodcovi žalobcu nie je a ani nebolo možné ukladať akúkoľvek povinnosť nad rámec zákona alebo dohody zainteresovaných subjektov, je nutné podotknúť, že právny predchodca žalobcu komunikoval so žalovanou zasielaním jej písomností iba na adresu, na ktorej má žalovaná bydlisko a ktorú adresu žalovaná sama do úverovej zmluvy uviedla, pričom žalovaná okrem tvrdenia, že jej uvedené zásielky doručené neboli, nijako nepreukázala, žeby si na adrese svojho bydliska nemohla prebrať poštu (aj žaloba v danej veci bola žalovanej doručená na identickú adresu, ktorú si žalovaná prevzala, pozn. súdu) a súčasne je len ťažko uveriť, žeby sa právny predchodca žalobcu (banka), podnikajúci v oblasti poskytovania úverov, svojim neuváženým postupom, pri ktorom by v skutočnosti žalovanej žiadnu z uvedených k zosplatneniu nevyhnutných listín nezaslal, žeby sa tak vedome pripravil o svoju pohľadávku voči žalovanej a teda aj o zisk a súčasne, je taktiež len ťažko uveriť tomu, že žalovaná, ktorá podľa zistenia okresného súdu uzavrela cca 11 rôznych úverových zmlúv, ale aj keby ich nebola uzavrela toľko, tak si aj vzhľadom na dojednanie v časti I. čl. I., bode 10. úverovej zmluvy z 20.11.2014, nemohla byť nevedomou, že ak úver nebude splácať, že ten zanikne (?), ale že veriteľ tento úver zosplatní a bude ho žiadať k zaplateniu v celku. Vzhľadom na uvedené má okresný súd za

to, že pokiaľ ide o spôsob zaslania oznámenia žalovanej o zosplatnení úveru, že v danom prípade bol úver predchodcom žalobcu riadne zosplatnený.

Okresný súd má za to, že v danom prípade bol úver predchodcom žalobcu riadne zosplatnený aj vzhľadom k splátke, ktorú predchodca žalobcu pre zosplatnenie úveru použil. V tej spojitosti okresný súd zhodne s judikatúrou, na ktorú vo svojich vyjadreniach poukázala aj žalovaná, uvádza, že zosplatnenie úveru je právom a nie povinnosťou veriteľa (predchodcu žalobcu), t.j. veriteľ sa môže rozhodnúť či vôbec toto svoje právo realizuje a kedy tak učiní, t.j. veriteľ sa môže rozhodnúť, ktorú z dlžníkom nezaplatených splátok s ktorou by bol dlžník (spotrebiteľ) v omeškaní viac ako 3 mesiace, na zosplatnenie úveru aplikuje. Teda, na zosplatnenie úveru nemusí byť veriteľom zákonite „využitá“ vždy iba posledná dlžníkom nezaplatená splátka nasledujúca po splátke, ktorú dlžník ako poslednú ešte uhradil, tak ako to chápe žalovaná, ale opakujem, je výlučne na veriteľovi, ktorú z dlžníkom nezaplatených splátok so zaplatením ktorej je dlžník v omeškaní už minimálne tri mesiace, veriteľ na zosplatnenie aplikuje. V tej spojitosti okresný súd poukazuje, že nie je pravdivým, žeby žalovaná poslednú splátku učinila v roku 2015, pretože podľa k žalobe pripojeného výpisu z úverového účtu žalovaná poslednú splátku v sume 89,04 Eur zaplatila 20.06.2016, avšak ako už bolo vyššie uvedené, nebolo povinnosťou právneho predchodcu žalobcu, aby na zosplatnenie úveru použil ďalšiu v poradí žalovanou už neuhradenú splátku splatnú 20.07.2016, ktorá bola súčasne prvou v rade žalovanou už nezaplatených splátok, ako to poníma žalovaná, pretože, opakujem žalobca má právo rozhodnúť sa či vôbec a kedy k zosplatneniu pristúpi. V tomto kontexte, okresný súd tiež poukazuje, že je nesprávnym aj chápanie žalobcu ohľadne splátky, ktorú v danom prípade na zosplatnenie úveru predchodca žalobcu aplikoval, pričom žalobca tvrdí (viď repliku žalobcu), že keďže úver bol zosplatnený k 22.11.2017 a keďže v zmysle dojednaní v úverovej zmluve z 20.11.2014 boli splátky splatnými vždy k 20. dňu v mesiaci, tak predchodca žalobcu tým pádom, aby v zmysle cit. § 565 OZ využil svoje právo na zosplatnenie do doby splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, tak podľa žalobcu jeho právny predchodca aplikoval na zosplatnenie úveru nesplatenú splátku splatnú k 20.11.2017. Uvedený názor žalobcu nie je správnym, pretože je treba mať na zreteli, že cit. § 565 OZ upravuje iba postup zosplatnenia dlhu akýmkoľvek veriteľom, t.j. aj veriteľom, ktorého pohľadávka nie je založená spotrebiteľsko-dodávateľským zmluvným vzťahom, avšak pre prípad dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahov, tak ako je tomu aj v tomto prípade, sa k cit. § 565 OZ aplikuje pre prípady zosplatnenia ako zákonná nadstavba ešte cit. ust. § 53 ods. 9 OZ, ktorý navyše vyžaduje, aby na zosplatnenie mohla byť použitá iba taká nesplatená splátka s ktorou je dlžník (spotrebiteľ) v omeškaní minimálne tri mesiace s tým, že navyše veriteľ (dodávateľ) pred ním zamýšľaným využitím inštitútu zosplatnenia pre takúto splátku, je povinný o tomto svojom zámere úver zosplatniť, v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatnením informovať dlžníka (spotrebiteľa) výzvou s upozornením na to, že ako veriteľ plánuje využiť inštitút zosplatnenia úveru, pretože dlžník je so splatením splátky, kvôli neuhradeniu ktorej sa stane celý dlh zročným, v omeškaní minimálne tri mesiace. Takže, proces zosplatnenia pohľadávky vzniknutej na základe zmluvy spotrebiteľského charakteru, ktorá bola resp. mala byť splácaná v splátkach má svoj explicitný zákonný postup, ktorý nie je možné svojvoľne obísť a ktorý je legislatívne upravený v cit. § 565 OZ avšak aj v spojení s cit. § 53 ods. 9 OZ, t.j. proces zosplatnenia začína okamihom, kedy veriteľ v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatnením na túto skutočnosť dlžníka (spotrebiteľa) upozorní tak, aby túto výzvu stihol realizovať v zmysle cit. § 565 OZ do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky po nezaplatenej splátke so splatením ktorej je spotrebiteľ minimálne tri mesiace v omeškaní. Takže ak v tomto prípade právny predchodca žalobcu úver zosplatnil k 22.11.2017, pri dohodnutej splatnosti splátok vždy k 20 dňu v mesiaci, splátka, ktorá právny predchodca žalobcu aplikoval na zosplatnenie bola splátkou splatnou 20.07.2017, kedy 07/2017 bol prvým mesiacom omeškania a mesiac 09/2017 bol tretím mesiacom omeškania, konkrétne 20.09.2017, následne v mesiaci 10/2017 (05.10.2017) predchodca žalobcu realizoval výzvu pred zosplatnením a následne 22.11.2017 úver zosplatnil.

Nadväzne na uvedené ustálenie splátky aplikovanej právnym predchodcom žalobcu na zosplatnenie úveru, keďže v spojení s § 101 OZ a s cit. znením druhej vety § 103 OZ začína trojročná premlčacia doba plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej sa stal zročným celý dlh, tak keďže v tomto prípade sa dlh žalovanej voči žalobcovi stal zročným z dôvodu nesplatenia splátky splatnej v 07/2017, tak potom by trojročná premlčacia lehota na uplatnenie si žalovaného nároku od 07/2017 uplynula najneskôr v 07/2020, avšak keďže žaloba bola žalobcom podaná už 29.01.2020, mal okresný súd za to, že bola podaná včas a žalovaný nárok premlčaný nie je.

Okrem toho má okresný súd za to, že v danom prípade si dodávateľ, t.j. predchodca žalobcu pred postúpením svojej pohľadávky voči žalovanej, riadne splnil aj svoje povinnosti podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a to výzvou z 18.12.2018, takže aj z tohto pohľadu bolo a je podľa okresného

súdu postúpenie pohľadávky dodávateľom žalobcovi účinným. Pri postúpení bankovej pohľadávky totižto musia byť splnené, nie len všeobecne deklarované pravidlá postúpenia akejkoľvek pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale v záujme ochrany spotrebiteľa musia byť navyše splnené aj osobitné predpoklady dané špecifickosťou tejto pohľadávky poskytovanej len na základe bankovej licencie a to predpoklady stanovené aj zákonom o bankách, upravujúceho tento osobitný druh (bankového) podnikania. Preto okresný súd ex offio skúmal nie len splnenie univerzálnych zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale skúmal aj splnenie osobitných nadstavbových predpokladov na postúpenie „bankovej“ pohľadávky podľa v rozhodnom čase (rozumej v čase postúpenia) účinného § 92 ods. 8 zákona o bankách, tobôž ak k postúpeniu pohľadávky bez možnosti zásahu žalovanej (spotrebiteľ) došlo na nebankový subjekt (žalobcu).

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve pred postúpením nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6Co 119/2013, sp. zn. 19Co 194/2015, sp. zn. 4Co 145/2014, Okresný súd Trenčín sp. zn. 11C 233/2014, Okresný súd Banská Bystrica sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník sp. zn. 5C 430/2013).

Vzhľadom na uvedené teda okresný súd už ustálil, že banka (pôvodný veriteľ) postúpila žalobcovi riadne zosplatnenú pohľadávku, t.j. bola splnená prvá z dvoch podmienok postúpenia bankovej pohľadávky a z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že banka pred týmto postúpením pohľadávky, v zmysle cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách realizovala voči žalovanej okrem výzvy pred zosplatnením z 05.10.2017 a oznámenia o zosplatnení z 23.11.2017 aj výzvu z 18.12.2018, ktorou vyzvala žalovanú na splnenie jej už zosplatneného dlhu s tým, že ju súčasne upozornila, že ak plniť nebude banka môže postúpiť svoju pohľadávku voči nej aj na tretiu osobu, čím bolo dané za dosť § 92 ods. 8 zákona o bankách.

Po vypořiadaní sa s námietkami žalovanej okresný súd pristúpil ešte k preskúmaniu zákonných náležitostí úverovej zmluvy z 20.11.2014.

Podľa okresného súdu v úverovej zmluve z 20.11.2014 absentuje v prvom rade zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie cit. „doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, ktorý zákonný parameter nie je možné zamieňať s údajom o „termíne“ (doba je časovým úsekom a termín je konkrétny jednorázový časový údaj), resp. dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v zákonomnom znení osve, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatočný dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že predchodca žalobcu (dodávateľ) poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažovaný bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Podľa okresného súdu v tomto smere zákonný parameter „doby trvania úverového vzťahu“ nemožno stotožniť ani s údajom o počte splátok (v danom prípade 91), ktorými mala žalovaná jej poskytnutý úver splatiť a to už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť, pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich. Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľsko-dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám pracne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak „doba trvania úverového vzťahu“, ako aj „termín splatnosti úveru“ a aj „počet splátok“. V tomto smere sa podľa okresného súdu nejedná len o vec výkladu aplikovanej právnej normy, ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je taktiež explicitne sankcionované zákonom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. A ak by aj bol žalobca toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a k)

zákona o spotrebiteľských úveroch (okresný súd tento názor nezdieľa, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálne zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je názoru, že v tomto prípade zodpovednosť žalobcu, ako legitímneho právneho nástupcu po pôvodnom veriteľovi, za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o termíne splatnosti úveru [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch] a o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], nie je možné prenášať na plecia spotrebiteľa (žalovanej) s odvolávaním sa na jej spôsobilosť na právne úkony a matematické zručnosti a vyspelosť, pretože tak ako už bol okresný súd aj uviedol, predchodca žalobcu (dodávateľ), ktorý podniká aj v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj okolnosti za ktorých spotrebiteľia o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom častokrát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a pracne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarca majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje. Okrem toho, od parametra doby trvania úverového vzťahu sa odvíjajú aj iné jeho parametre, ako je napr. výpočet RPMN alebo maximálna prípustná výška úrokovej sadzby, ktorá sa taktiež odvíja od charakteru úveru a od doby jeho trvania; prípadne o maximálnej priemernej RPMN a pod., takže pokiaľ ide o parameter doby trvania úverového vzťahu v žiadnom prípade sa nejedná o údaj bagateľný či zanedbateľný, ktorý by bolo možné ponechať iba na spofah o obvyklom chápaní písaného textu spotrebiteľom, pretože od neho závisia a sú odvodené aj iné jeho kľúčové parametre a ich následná odkontrolovateľnosť. Vzhľadom na uvedené závery, tak okresný súd uzavrel, že uvedenie doby trvania úverového vzťahu tak, ako to vyplýva z čl. III., bodu 12 úverovej zmluvy cit. „Úverová zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s Úverom.“, nezodpovedá zákonnej dikcii cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch.

Na tomto mieste okresný súd podotýka, že keďže absencia, čo už i len jednej zákonnej náležitosti v úverovej zmluve v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, odôvodňuje legitímne prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, by už nebolo azda ani potrebným zaoberať sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré okresný súd dotknutý úverový vzťah medzi žalobcom a žalovanou za taký vyhodnotil, avšak z dôvodu jednako presvedčivosti svojho rozhodnutia a jednako z dôvodu poskytnutia materiálne právnej ochrany nárokov sporových strán, sa okresný súd venoval aj týmto ďalším dôvodom.

Ďalej je okresný súd názoru, že v úverovej zmluve dohodnutý úrok z úveru vo výške 16,90 % ročne, nemožno považovať za dojednanie, ktoré by bolo v súlade dobrými mravmi a to z dôvodu, že kvôli tomuto dojednaniu, suma o ktorú mala žalovaná jej poskytnutý úver (4 000,- Eur) preplatiť a to sumou 4 032,46 Eur [8 032,46 – celkové náklady za úver (-) 4 000 – poskytnutá istina úveru], predstavuje viac ako 100 % navýšenie oproti žalovanej poskytnutej sume istiny úveru, čo podľa okresného súdu nie je možné chápať ani ako poctivú obchodnú prax za účelom dosiahnutia zisku, keď banka (pôvodný veriteľ) ako podnikateľ aj v oblasti poskytovania úverov, tieto úvery spotrebiteľom poskytuje za odpalu, ktorá viac ako 100 % presahuje istinu úveru.

Z tohto uhla pohľadu tak okresný súd má z to, že vzhľadom na uvedenú sumu, ktorou mala žalovaná jej poskytnutý úver preplatiť a ktorá suma je viac ako 100% navýšením istiny úveru, nemôže byť percentuálne vyjadrenie sumy odplaty v úverovej zmluve správne uvedené.

Okrem toho v čase, keď bol žalovanej úver poskytnutý, banky poskytovali v obdobných prípadoch úvery priemerne pri úrokovej sadzbe 12,54 % [<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-bank>], t.j. v danom prípade dojednaný úrok 16,90 % prevyšoval priemerné sadzby úrokov pri úveroch poskytovaných v čase uzavretia dotknutej úverovej zmluvy medzi klientami a bankami, nehovoriac o tom, že to bol úrok už po tzv. „zľave“, avšak z úverovej zmluvy nie je ani zrejším, aké podmienky musel spotrebiteľ spĺňať, aby mu táto „zľava“ z úroku bola bankou poskytnutá a na základe akých parametrov bola zľava poskytovaná, pričom v tomto smere sa

úverová zmluva dovoľáva len akéhosi neurčitého „Zverejnenia“, ktorá skutočnosť, keďže nie je súčasťou úverovej zmluvy, už nie je vonkoncom odkontrolovateľnou, či a do akej miery bola v súlade s právnymi predpismi, tobôž ak údaj o odplate (úrokoch a poplatkoch) je aj vstupnou premennou pre výpočet RPMN (viď ďalej, pozn. súdu).

V zmysle judikatúry (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 8Co/112/2014 z 18.12.2014) je síce možné akceptovať úrok, ktorý by aj prevyšoval jeho priemernú výšku v rozhodnom čase, ale len za predpokladu, žeby dodávateľ preukázal, z akého dôvodu navrhol úrok v určitej výške a či konkrétne okolnosti prípadu a situácia spotrebiteľa boli takého charakteru (napríklad také rizikové), že vyžadovali stanovenie určitej úrokovej sadzby, avšak pokiaľ v tomto smere nebudú preukázané žiadne okolnosti odôvodňujúce iný záver a teda žalobca žiadne takéto okolnosti netvrdí, možno mať za to, že úver s dojednanou odplatou za úver prevyšujúcou poskytnutú istinu úveru o viac ako 100 %, je v rozpore s dobrými mravmi a teda neplatná a keďže toto dojednanie o odplatnosti úveru, je jedným z podstatných znakov definujúcich úverovú zmluvu, t.j. absentuje dojednanie o podstatných náležitostiach úverovej zmluvy, ktorej časť od jej zvyšnej časti nie je možné oddeliť, by bolo možné tiež uzavrieť, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovanou je neplatná pre jej rozpor s dobrými mravmi a so zákonom v zmysle § 39 OZ s poukazom na § 3 ods. 1 OZ, a aj preto medzi jej účastníkmi nastáva režim bezdôvodného obohatenia podľa cit. § 451 a nasl. OZ, takže aj z tohto dôvodu je namieste, aby si účastníci vrátili navzájom poskytnuté plnenia v zmysle § 457 OZ bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov.

Okresný súd poukazuje aj na ďalší nedostatok úverovej zmluvy z 20.11.2014 a to, že v úverovej zmluve absentuje jej podstatná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, v súvislosti s v úverovej zmluve uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. priamo v úverovej zmluve absentuje explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN na základe údajov platných v čase uzatvorenia úverovej zmluvy s prehľadným uvedením všetkých predpokladov k jej výpočtu použitých. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie úveru, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Okresný súd má za to, že v danom prípade v úverovej zmluve nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch prehľadne uvedené všetky potrebné údaje, žalobcom (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN, pretože nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité. S poukazom na cit. § 9 ods. 2 písm. j), § 19 ods. 1, 2 a § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, má okresný súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto tomu tak nebolo a platilo by, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje možno považovať výšku a dobu úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, a ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatónnymi náležitosťami úverovej zmluvy už podľa písmen g), i) a k) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarca logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena j) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného

súdu, aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

Vo vzťahu k skutočnosti, že predmetný výpočet by sa mohol nachádzať v samostatnom dokumente označenom napr. ako „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“ alebo inak, okresný súd uvádza, že v danom prípade sa jedná iba o predzmluvný formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorý však veriteľa (dodávateľa) nezbavuje povinnosti predmetnú náležitosť uviesť aj priamo v samotnej úverovej zmluve, tak ako to vyžaduje imperatívna zákonná dikcia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré ustanovenie vyžaduje, aby táto náležitosť bola obligatórnou náležitosťou bezprostredne spotrebiteľskej zmluvy podpísanej oboma zmluvnými stranami a nie iných, vznik úverového vzťahu „sprevádzajúcich“ formulárov, či žiadostí.

Uvedená požiadavka, uviesť priamo v úverovej zmluve aj explicitný výpočet RPMN spolu so vstupnými údajmi k jej výpočtu použitých, je v tomto prípade o to naliehavejšia, že v danom prípade bolo medzi zmluvnými stranami v úverovej zmluve dojednané aj poistenie úveru (k poisteniu úveru ešte viď ďalej, pozn. súdu), pričom v úverovej zmluve je síce uvedené, že poistenie pre poskytnutie úveru nie je potrebným, avšak vzhľadom k tomu, že dojednania o poistnom sú zakomponované priamo v úverovej zmluve, ktorá skutočnosť vzhľadom na úvodné vyhlásenie, že poistenie úveru nie je potrebným, však nedáva spotrebiteľovi dostatočnú možnosť výberu či teda aj napriek nepotrebe poistenia pre poskytnutie úveru, či teda toto chce alebo nechce, možno mať pochybnosť o možnosti slobodnej voľby spotrebiteľa v tomto smere pristúpiť k poisteniu, keďže dojednania o poistení sú odobrené tým istým podpisom spotrebiteľa, ako aj samotná úverová zmluva (k poisteniu viď ešte ďalej) a skôr je možné sa prikloniť k záveru, že napriek uvedenému vyhláseniu spotrebiteľ možnosť výberu nemal, pretože ak úver chcel musel podpísať úverovú zmluvu a tým v podstate aj prehlásenia o poistení. Preto má okresný súd za to, že RPMN nie je v úverovej zmluve uvedená správne, ak do jej výpočtu nebolo zahrnuté aj poistné, ktorý výpočet z dôvodu jeho absencie je neodkontrolovateľným a teda pochybným, čo by sa nestalo (t.j. nebolo by to nejasným), keby v úverovej zmluve boli uvedené všetky predpoklady k výpočtu RPMN, ako aj jej výpočet tak, ako to predpokladá a vyžaduje cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch.

Napokon má okresný súd za to, že v úverovej zmluve z 20.11.2014 absentuje aj náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie cit. „...výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“, pričom v tejto otázke sa okresný súd stotožňuje s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, v ktorom krajský súd jednako odôvodnil odklon od skoršej judikatúry a jednako sa vysporiadal aj s otázkou nepriameho účinku smernice.

Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 taktiež uviedol cit. „Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak

slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematického vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržiaval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

Okrem toho okresný súd v súlade s argumentáciou krajského súdu má taktiež za to, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch skrz Súdny dvor Európskej únie výklad Smernice Rady 93/13/EHS, je v okolnostiach aplikácie Slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch irelevantným, pretože Súdny dvor Európskej únie je oprávnený vykladať len právo Európskej únie, ale nie aj právo vnútroštátne, preto ako to uviedol aj krajský súd, Súdny dvor Európskej únie sa cit. „... nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“ Okresný súd navyše uvádza, že podľa jeho názoru, požiadavka uvádzať v úverovej zmluve, ako jej podstatnú náležitosť, aj rozpis resp. skladu každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úroku a poplatku, je plne legitímnou a súhlasnou s cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože už aj z jeho samotného znenia vyplýva, že úvodné uvádzacie slovné spojenie cit. „... výšku, počet a termíny splátok ...“ sa významovo aj gramaticky viaže resp. vzťahuje na každú z v tomto ustanovení zmienenú veličinu t.j. na istinu, úrok aj poplatky, čo v rozmenenom na drobné znamená, že podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, má úverová zmluva obsahovať (i) „výšku, počet a termíny splátok istiny“ (ii) „výšku, počet a termíny splátok úrokov“ a (iii) „výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov“, ktorú zákonnú požiadavku úverová zmluva z 20.11.2014 nespĺňa.

V uvedenej súvislosti okresný súd tiež podotýka, že je mu známy rozsudok Súdného dvora Európskej únie z 09.11.2016 sp. zn. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti F. E., ktorým boli vykladané ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“). Súdny dvor Európskej únie rozhodol okrem iného tak, že čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Je však potrebné uviesť, ako už bolo uvedené, že Súdny dvor Európskej únie nemá právomoc vykladať zákony členského štátu; toto oprávnenie má iba súd členského štátu. V danom prípade je zrejmé, že povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú inak upravené v Smernici a inak v zákone č. 129/2010 Z.z.. Kým článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice stanovuje, že Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia, ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. stanovuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V súvislosti s touto rozdielnou úpravou vnútroštátneho práva a Smernice, je nutné poznamenať, že priamy účinok Smernice by prichádzal do úvahy len v sporoch, kde je odporcom členský štát resp. akýkoľvek orgán konajúci v jeho mene, čo opakovane judikoval Súdny dvor európskej únie (prípady Marshall, C-152/84, Faccini Dori, C-91/92 a Pfeiffer, C-397/01). Priame použitie Smernice je teda v tomto súdnom konaní neprípustné, pretože žalobcom je súkromná právnická osoba a žalovaným fyzická osoba. Smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok v podobe eurokonformného výkladu zákona, teda interpretácie vnútroštátneho práva vo svetle znenia a účelu Smernice. Cieľom eurokonformného výkladu zákona je najmä vyplniť medzery vnútroštátneho právneho predpisu samotnými ustanoveniami Smernice. V posudzovanej veci

možno za použitia jazykového, logického ale aj teleologického výkladu dospieť k záveru, a síce, že v zákone o spotrebiteľských úveroch sú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené jednoznačne, a to rozdielne od ustanovení Smernice, nad rámec Smernice. Zákonodarca sa teda od ustanovení smernice odchyľil, a zákon o spotrebiteľských úveroch schválil v takom znení s cieľom zabezpečiť ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, čo vyplýva z dôvodovej správy k tomuto zákonu. Akýkoľvek eurokonformný výklad predmetných zákonných ustanovení by bol potom v priamom rozpore so zákonom, nahrádzal by výslovné znenie zákona, čo je neprípustné, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Aj súdny dvor spresnil, že zásada eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva má určité obmedzenia. Povinnosť vnútroštátneho súdu prihliadať na obsah Smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je teda obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad vnútroštátneho práva contra legem (rozsudky z 15.04.2008, Impact, C- 268/06, Zb.s. I-2483, bod 100, a Dominguez).

Napokon okresný súd podotýka, že opodstatnenosť uvedenej požiadavky uvádzať v úverovej zmluve rozpis vnútornej skladby každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úrokov a poplatkov, je v okolnostiach veci plne legitímnou aj z dôvodu, že výška anuitnej splátky sa počas celej doby splácania síce nemení, avšak v rámci tejto splátky sa mení výška a pomer splátky pripadajúcej na istinu a na úrok (ako to napokon na príklade demonštroval aj žalobca), takže podľa okresného súdu, by mal byť spotrebiteľ informovaný, ako sa jeho platby pripisujú na splatenie dlhu, t.j. či sa najmä prv z každej splátky sa najviac započítava na splatenie úroku a menej na istinu, alebo naopak, pričom uvedenú informáciu spotrebiteľ nemôže vyčítať z údajov o výške anuitnej splátky.

Na tomto mieste okresný súd taktiež podotýka, že na uvedenej zákonnej povinnosti dodávateľa, uvádzať v úverovej zmluve vnútorný rozpis anuitných splátok v tom zmysle, aká suma z tej ktorej anuitnej splátky bude pripočítaná na splatenie (umorenie) istiny, koľko na úrok a koľko na poplatky, nemôže nič zmeniť ani právo spotrebiteľa dané mu v § 9 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, požadovať od veriteľa amortizačnú tabuľku, pretože jednako opäť, ak by toto pre dostatočnú informovanosť spotrebiteľa postačovalo, zákonodarca by uvedenú povinnosť osobitne nevyžadoval aj v cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a navyše, toto nemôže postačovať aj z toho dôvodu, že amortizačná tabuľka vydaná v priebehu trvania úverového vzťahu na žiadosť spotrebiteľa, už reaguje na do tej doby spotrebiteľom realizované platby a vyjadruje tak aktuálnu situáciu v zložení jednotlivých splátok a nie situáciu v čase pri vzniku úverového vzťahu.

Okrem toho má okresný súd taktiež za to, že v úverovej zmluve z 20.11.2014, nie je správne uvedená citovaným § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch vyžadovaná náležitosť a to priemerná RPMN, ktorá je v úverovej zmluve označená hodnotou 17,33 %, avšak podľa Ministerstvom financií SR zverejnených údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2014 [G.] bola v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy pri spotrebiteľských úveroch nad 5 do 10 rokov priemerná RPMN iba 12,70 %.

Vo vzťahu k poisteniu má okresný súd za to, že toto nebolo taktiež v úverovej zmluve z 20.11.2014 dojednané transparentne, a to jednako už aj z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodu, že z úverovej zmluvy je zrejmé iba to, že žalovaná súhlasila s poistením rozsahu „Súbor poistenia senior“, avšak bez konkretizácie sumy mesačného poistného a navyše poistenie by malo vyplývať z bližšie neidentifikovanej napr. jej dátumom uzavretia, či zmluvnými stranami tzv. „Rámцovej poistnej zmluvy“, ktorá ani nebola žalovanej odovzdaná, ale údajne len mala možnosť do nej nahliadnuť. Inými slovami povedané zo žalovanou podpísanej dokumentácie nie je možné bližšie konkretizovať, napr. rozsah a podmienky toho poistenia a to za situácie, kedy sa žalovanej ukladá povinnosť podrobiť sa dojednaniam v poistnej zmluve uzavretej veriteľom (žalobcom) s vopred ním (rozumej žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom) určenou poisťovňou, ktorá ani žalovanej nie je známou a to opäť bez možnosti žalovanej (spotrebiteľ) ovplyvniť jej výber a navyše bez bližšej vedomosti žalovanej o rozsahu poistenia, keďže napr. z predmetného zmluvného dojednanie nie je jednoznačne zrejmé či napr. toto poistenie pokrýva aj riziko smrti v dôsledku choroby, ktorou by eventuálne poistený už trpel v čase uzavretia poistnej zmluvy a pod.. Teda keďže v čase uzavretia úverovej zmluvy z 20.11.2014 žalovaná ako spotrebiteľ nemala vedomosť o jasných podmienkach poistenia, teda nemala vedomosť o zmluvných podmienkach ku ktorým sa zaväzovala, okresný súd má za to, že toto dojednanie o poistnom je pre svoju neurčitosť neprijateľným a teda neplatným zmluvným dojednaním podľa § 53 ods. 5 OZ a teda na jeho základe nemohol žalovanej vzniknúť žiadny právne relevantný záväzok, preto okresný súd v tejto časti žalobného nároku (poplatok za poistenie) žalobu zamietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel okresný súd k záveru, že úverová zmluva z 20.11.2014 neobsahuje vôbec alebo neobsahuje správne zákonné náležitosti ustanovené cit. § 9 ods. 2 písm. f), j), k), a y) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe tejto úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, preto okresný súd v tejto časti (úrokov a poplatkov) žalobu zamietol.

Z dôvodu záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, boli všetky žalovanou učené platby započítané v prospech splatenia istiny jej poskytnutého úveru, preto okresný súd priznal žalobcovi voči žalovanej nárok iba na zaplatenie zvyšnej sumy žalovanej reálne poskytnutej istiny úveru po odpočítaní toho, čo žalovaná už splatila. Žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 4 000,- Eur, z ktorej sumy žalovaná splatila sumu 1 258,16 Eur, teda rozdiel predstavuje 2 741,84 Eur (4 000 – 1 258,16).

Podľa prvej vety § 517 odsek 1 OZ v znení účinnom ku dňu omeškania (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.“

Podľa § 517 odsek 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“

Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému úroku z omeškania, pokiaľ ide o zaplatenie istiny poskytnutého úveru, má okresný súd za to, že žalovaná sa so splnením tohto svojho záväzku dostala do omeškania už deň po zosplatení úveru, ku ktorému došlo 22.11.2017, avšak keďže žalobca sa domáhal jeho priznania až odo dňa nasledujúceho po dni účinného postúpenia mu pohľadávky jeho právnym predchodcom 22.03.2019, t.j. až odo dňa 23.03.2019, okresný súd v záujme nerozhodnúť ultra petitem, priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania v súlade s aktuálnymi sadzbami zákonných úrokov z omeškania pre občianskoprávne vzťahy ku dňu omeškania, vo výške 5 % ročne z okresným súdom ustálenej dlžnej sumy istiny nesplateného úveru, odo dňa 23.03.2019 a vo zvyšku prevyšujúcom tento žalobcom uplatnený nárok, okresný súd žalobu zamietol.

Podľa § 232 ods. 2 až 4 CSP „Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.“

Vzhľadom na vyjadrenie právneho zástupcu žalovanej, že žalovaná nie je v najpriaznivejšej finančnej situácii, takže svoju prípadnú podlžnosť by nebola schopná splatiť naraz, pričom riadne a včas na pojednávanie predvolaná žalovaná sa nedostavila, aby sa k tejto otázke mohla vyjadriť a jej právny zástupca mal iba nepodloženú informáciu, že príjem žalovanej je okolo cca 500,- Eur s tým, že táto sa stará o svojho spôsobilosti pozbaveného syna, ako aj o svoju vnučku, okresný súd skúmal, či na strane žalovanej sú splnené predpoklady na priznanie jej oprávnenia splácať jej podlžnosť v splátkach samozrejme aj s ohľadom na právo žalobcu, aby mu jemu prisúdená suma bola vrátená vzhľadom na okolnosti veci v primeranej lehote. Z lustra v Sociálnej poisťovni mal okresný súd preukázané, že v roku 2018 (novšie info. zo soc. poisťovne nie sú dostupné, pozn.) žalovaná poberala invalidný dôchodok 413,60 Eur a vdovský dôchodok v sume 103,40 Eur, takže jej príjem bol v roku 2018 v sume

517,- Eur, ktorý v dôsledku valorizácie by v roku 2022 mohol byť v sume cca. 550,- Eur, pričom žalovaná je dôchodkyňou a vdovou, takže musí sama znášať náklady na domácnosť z vdovského a invalidného dôchodku, takže po zohľadnení priemerných mesačných nákladov na bývanie a živobytie (bývanie, energie, strava, hygiena, cca 250,- Eur) s prihliadnutím na to, že žalovaná už bola vo viacerých súdnych konaniach zaviazaná k povinnosti splácať svoje podlžnosti z nesplatených úverov [sp. zn. 7 Csp 116/2018 – úverová zmluva zo 07.10.2016; sp. zn. 5 Csp 42/2018 – úverová zmluva z 24.11.2014; sp. zn. 1 Csp 25/2016 – úverová zmluva z 07.07.2015; sp. zn. 3 Csp 117/2018 – spotrebiteľský úver platobný rozkaz; sp. zn. 3 Csp 24/2019 - spotrebiteľský úver platobný rozkaz a sp. zn. 1 Csp 137/2017 ohľadne podlžnosti za telekomunikačné služby], ako aj s ohľadom na aktuálnu situáciu spojenú s prudkým zvyšovaním nákladov na energie v dôsledku pandemickej situácie, ako aj aktuálnej vojnovnej situácie, okresný súd, ktorého cieľom nie je vyrábať zo žalovanej bezdomovca, v záujme reálnej vykonateľnosti rozhodnutia bez potreby jednako stresovania žalovanej, ako aj samozrejme s prihliadnutím na záujem žalobcu na navrátenie mu ním poskytnutých prostriedkov v reálnom čase, mal okresný súd s prihliadnutím na všeobecnú zásadu spravodlivosti za to, že je dôvodné povoliť žalovanej splácanie dlhu v primeraných splátkach vo výške po 40,- Eur mesačne so splatnosťou k 25. dňu v mesiaci, pri ktorom splácaní by mal žalobca návratnosť ním poskytnutých finančných prostriedkov za cca 6 rokov s tým, že v prípade, že dôjde k omeškaniu s plnením čo i len jednej splátky, stane sa splatným celý dlh. Na ochranu žalobcu slúži teda strata výhody splátok v prípade omeškania sa žalovanej s plnením čo i len jednej splátky. V daných okolnostiach veci okresný súd ešte uvádza, že podľa zistenia so spisov okresného súdu sp. zn. 4 P 8/2009 a sp. zn. 3 Ps 9/2018, je žalovaná matkou troch dospelých detí, pričom dcéra je v zahraničí, a jednej zo synov bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony, pričom žalovaná bola spočiatku jeho opatrovníčkou, avšak aktuálne došlo k zmene opatrovníka a tým, že aktuálne je ním brat pozbaveného, pričom zo správy opatrovníka podanej okresnému súdu v roku 2009 žalovanou ešte ako opatrovníčkou vyplýva, že žalovaná hradila pozbavenému synovi náklady na jeho živobytie, na lieky, plienky, stavu a pod. z jeho dôchodku, ktorý však nepostačoval a preto mu žalovaná finančne vypomáhala.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplatenia sumy 3 000,- Eur, pričom úspech mal v časti o zaplatenie 2 741,84 Eur, t.j. úspech mal v rozsahu 91,39 % a neúspech v rozsahu 8,61 %, pričom rozsahu neúspechu žalobcu korešponduje na druhej strane úspech žalovanej a opačne. Vzhľadom na uvedené, tak okresný súd v konaní pomerne úspešnejšiemu žalobcovi priznal voči pomerne neúspešnejšej žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 82,78 % (91,39 % - 8,61 %). O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.